

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 259/06-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. novembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., zastúpeného advokátom JUDr. V. P., Advokátska kancelária, B., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 467/01, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. februára 2006 doručená sťažnosť I. K. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. V. P., Advokátska kancelária, B., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 467/01.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 21. júna 2001 žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu – uznania dlhu. Okresný súd však tejto veci podľa neho nevenoval dostatočnú pozornosť, a v dôsledku toho nie je toto konanie dodnes právoplatne skončené.

Okresný súd v uvedenom konaní uznesením z 21. augusta 2001 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za podanú žalobu. Sťažovateľ na túto výzvu reagoval listom zo 4. septembra 2001, v ktorom požiadal o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

Okresný súd 12. septembra 2001 konanie v uvedenej veci uznesením zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku. Sťažovateľ následne 18. septembra 2001 podal proti tomuto uzneseniu odvolanie, v ktorom opakovane požiadal o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

Dňa 21. novembra 2001 okresný súd uznesením zrušil uznesenie z 12. septembra 2001, pretože medzitým sťažovateľ súdny poplatok uhradil.

Okrem toho, že okresný súd zaslal žalované výzvu na vyjadrenie sa k podanej žalobe, na ktorú žalovaný reagoval podaním zo 7. februára 2002 (sťažovateľ k tomuto vyjadreniu následne zaujal stanovisko listom z 8. novembra 2002), okresný súd v roku 2002 podľa sťažovateľa „*prakticky nerobil celkom nič*“.

Podľa sťažovateľa okresný súd ani v roku 2003 „*toho veľa nenarobil*“. V uvedenom roku nariadil na 6. máj 2003 pojednávanie, na ktoré sťažovateľ reagoval podaním z 5. mája 2003, v ktorom okresný súd „*nabádal, aby v konaní pokračoval*“. Okresný súd sťažovateľovi 13. novembra 2003 zaslal výzvu, na ktorú sťažovateľ reagoval podaním z 24. novembra 2003.

Na pojednávaní konanom 5. apríla 2004 okresný súd rozhodol rozsudkom, ktorým žalobu sťažovateľa v celom rozsahu zamietol. Sťažovateľ sa proti tomuto rozsudku 7. mája 2004 odvolal. Odvolací súd napadnutý rozsudok v tejto veci 9. augusta 2004 zrušil.

Okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Sťažovateľ na jeho výzvu reagoval listom zo 17. mája 2004. Okresný súd následne začal preverovanie sťažovateľových „osobných rodinných, zárobkových, majetkových a sociálnych pomerov“. Sťažovateľ na výzvu okresného súdu odpovedal podaním z 13. júna 2004.

Dňa 15. júna 2004 okresný súd uznesením rozhodol, že sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznáva. Sťažovateľ sa proti tomuto uzneseniu 6. júla 2004 odvolal.

Uznesením z 20. septembra 2004 okresný súd sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie proti rozsudku z 5. apríla 2004. Sťažovateľ 16. októbra 2004 proti tomuto uzneseniu podal odvolanie.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti následne uviedol, že uznesením č. k. 1 Co 224/04-64 z 25. novembra 2004 Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) bola predmetná vec „*pokiaľ ide o súdny poplatok, vrátaná prvostupňovému súdu na doriešenie*“, čo je podľa neho „*nelegitímne*“. Okresný súd následne zrejme výzvou z 30. decembra 2004 začal s preverovaním majetkových pomerov sťažovateľa.

Uznesením okresného súdu zo 17. januára 2005 bolo konanie v uvedenej veci opätovne zastavené. Sťažovateľ na toto rozhodnutie reagoval listom zo 6. februára 2005. Krajský súd 28. apríla 2005 uznesenie okresného súdu zo 17. januára 2005 potvrdil v časti výroku o zastavení konania a zároveň ho v časti druhého výroku týkajúceho sa trov konania zrušil. Podľa sťažovateľa toto konanie pokračuje ďalej a okresný súd v ňom v roku 2006 nariadil pojednávanie.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti požiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 60 000 Sk „*za dlhé trpenie stavu právnej neistoty*“ v spore, ktorý má pre neho význam, pretože mu v ňom vznikla finančná škoda.

Okresný súd podľa sťažovateľa v uvedenom konaní *„zmätkoval, robil nepotrebné úkony a duplicitne a mal aj mnohé dlhé pauzy vlastnej absolútnej nečinnosti“*. Predmet konania mal okresný súd podľa neho posúdiť v priebehu jedného dňa a nepotreboval na to viac ako päť rokov tak ako je to v tomto prípade.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sťažovateľ ústavný súd požiadal, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 467/01 porušené, prikáže okresnému súdu konať v tejto veci bez zbytočných prietáhov, prizná mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 60 000 Sk a náhradu trov konania.

Okresný súd sa k sťažnosti sťažovateľa vyjadril na základe výzvy ústavného súdu podaním doručeným 2. mája 2006 prostredníctvom svojho predsedu. Predseda okresného súdu v úvode svojho vyjadrenia podrobne chronologicky popísal priebeh preskúmaného konania. Následne vo vyjadrení uviedol, že podľa neho k zbytočným prietahom v tomto konaní nedošlo a *„jednotlivé úkony súdu boli v primeranej časovej následnosti a smerovali k takej príprave veci, ktorá by viedla k meritórnemu rozhodnutiu“*. Za primárny dôvod, pre ktorý okresný súd v tejto veci dosiaľ meritórne nerozhodol, predseda okresného súdu označil správanie sťažovateľa, ktorý súdu neposkytol potrebnú súčinnosť.

Predseda okresného súdu taktiež poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ podľa neho nevyužil svoje právo podať sťažnosť na prietahy v tomto konaní. Podania sťažovateľa z 21. marca 2003 a 17. júla 2004, ktorými sa sťažoval na prietahy sa podľa neho tohto konania netýkali *„boli neúplné a nejasné a na výzvu ich doplniť sťažovateľ primeraným spôsobom nereagoval“*.

V závere svojho podania predseda okresného súdu ústavnému súdu navrhol sťažnosť sťažovateľa ako *„zrejme bezdôvodnú“* odmietnuť.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že jej predmetom je namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 467/01.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov“ osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie vecí v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

Ústavný súd pripomína, že v konaní, v ktorom sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia jeho základných práv, považuje za prostriedok nápravy postupu všeobecného súdu (ktorý môže prispieť k urýchleniu konania, resp. odstráneniu nečinnosti súdu) sťažnosť na priet'ahy v konaní podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 80/1992 Zb.“), resp. po 1. apríli 2005 sťažnosť na priet'ahy

v konaní podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z. z.“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vo vzťahu k okresnému súdu pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nepostupoval tak, ako mu to umožňoval § 17 ods. 1 zákona č. 80/1992 Zb., resp. po 1. apríli 2005 § 62 zákona č. 757/2004 Z. z.

Sťažnosť z 21. marca 2003 (doručenú okresnému súdu 24. marca 2003) ako ani sťažnosť zo 17. júla 2004 (doručenú okresnému súdu 17. júla 2004) s prihliadnutím na ich všeobecný obsah ústavný súd nepovažuje za vyčerpanie tejto možnosti podľa citovaných ustanovení.

Sťažovateľ v rámci týchto sťažností neoznačil konkrétne konanie, v rámci ktorého malo dôjsť k zbytočným priet'ahom spôsobeným nesprávnym postupom v konaní (označenie konkrétneho konania, v ktorom malo dôjsť k zásahu do sťažovateľových práv) a ich nekonkrétny obsah neumožnil predsedovi okresného súdu iniciovať postup potrebný pre riadne vybavenie sťažnosti, resp. prešetrenie sťažnosti. Vzhľadom na veľký počet vecí vedených okresným súdom nemožno od predsedu okresného súdu očakávať, že bude vyhľadávať a následne preskúmať každé konanie, ktorého účastníkom je sťažovateľ, aby zistil aktuálnosť podanej sťažnosti na priet'ahy preň.

Vzhľadom na to, že podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde nie je sťažnosť prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť je potrebné odmietnuť so zreteľom na nesplnenie tejto podmienky konania (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2006